

Chương 698: Bertus Và Turner (3) - Hạnh Phúc

(Số từ: 4911)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

08:06 AM 03/02/2024

Anna và Louis đã đến một nơi không thể tìm thấy.

Mối liên hệ của họ đã kết thúc khi Đế chế Gardias biến mất.

Mặc dù cựu Hoàng đế Bertus bị truy nã nhưng Anna và Louis thì khác.

Tất cả thông tin về các cá nhân liên quan đến kẻ Bất diệt đã bị chôn vùi dưới bề mặt. Vì vậy, Anna và Louis không bị truy nã.

Tuy nhiên, có vẻ như họ cũng đã biến mất khỏi thế giới.

Lời hứa của Anna với Bertus là giết Christina.

Họ chưa hề nói đến bất cứ điều gì ngoài điều đó.

Bertus đã muốn chết nhưng không thể.

Sau khi Anna và Louis biến mất, thời gian trôi qua trước khi họ tìm thấy Bertus và Turner đang trốn trong vùng hoang dã.

Nhưng cuộc hội ngộ của họ không thể chỉ đơn giản là vui vẻ.

Giống như Bertus và Turner đã thay đổi một thời gian dài, họ không thể biết Anna và Louis đã thay đổi như thế nào.

Và họ cũng không biết làm cách nào mà họ tìm được đường tới một nơi xa xôi như vậy.

Vì vậy, cả Turner và Bertus đều giữ khoảng cách một cách căng thẳng.

Cả Anna và Louis đều không bắt cần đến gần, như thể họ biết đối phương đang cảnh giác.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Anna vẫn bình tĩnh.

Không có sự tức giận, thù hận hay buồn bã nào được nhìn thấy.

Ý định của cô hoàn toàn không được biết.

“Tôi sẽ không nói lâu nữa. Tôi đang tập hợp Shanapell đang tản mác và các Pháp sư Hoàng gia của Đế chế Gardias.”

Shanapell và các Pháp sư Hoàng gia.

Hoàng đế đã giải tán họ ngay trước khi Đế quốc biến mất.

Số phận của họ sau trận chiến cuối cùng ở Diane được phó mặc cho họ.

Không ai trong số họ đã gia nhập Tân Đế chế Ma vương.

Họ đã không thể tham gia ngay từ đầu. Vì trách nhiệm của Hoàng gia cũng thuộc về họ nên Ma vương không thể tiếp nhận họ.

Tất nhiên, quyền lực tối đa của Hoàng gia Gardias là một nhóm đáng lẽ phải bị thanh lý hoàn toàn cùng với Đế chế của họ.

Vì vậy, Shanapell và các Pháp sư Hoàng gia đã phân tán sau trận chiến ở Diane.

Một số người đã tìm thấy con đường riêng của mình, trong khi những người khác sẽ giấu quá khứ của mình và sống ở đâu đó.

Giống như Bertus và Turner, sống như những kẻ chạy trốn.

Một số người trong số họ, sau một thời gian dài, thậm chí đã giao phó bản thân cho Tân Đế Quốc.

Và một số đã giao phó bản thân cho khu vực tự trị của con người, nơi chống lại Ma vương.

Những tàn tích rải rác của quá khứ đã đi theo con đường riêng của họ.

Tuy nhiên, hầu hết Shanapell và các Pháp sư Hoàng gia đã lần trốn.

Anna cho biết cô hiện đang hợp nhất các Pháp sư Hoàng gia rải rác và Shanapell.

"Tại sao cậu làm việc đó?"

Anna im lặng nhìn Bertus đáp lại câu hỏi thận trọng của anh.

"Tôi đang thành lập một tổ chức."

"Cái gì...?"

"Giống như Black Order hay Cantus Magna. Tôi đang cố gắng tạo ra thứ gì đó như thế. Không... Nó đã được tạo ra rồi."

Bertus không khỏi mở to mắt.

Sau khi Đế chế biến mất, Anna đã tập hợp các Shanapell và Pháp sư Hoàng gia đang tản mác.

Cô đã tập hợp tổ chức bị Hoàng đế giải tán.

Và nó đã trở thành một tổ chức có thể gọi là công đoàn.

"Tại sao cậu lại tạo ra thứ đó? Cậu muốn làm gì?"

“Chà,”

Anna nhìn vùng đất hoang đầy tuyết trong một đêm tuyết rơi.

“Những người không thể gia nhập Tân Đế Quốc đều bị phân tán.”

"Những người có quá nhiều việc phải làm chỉ biết sống ẩn náu, họ chỉ đang nín thở rải rác. Điều đó tự nó đã là một sự mất mát đối với nhân loại... Không, đối với con người."

“Trong số những người đó, một số người đang chờ chết ở khu tự trị vô vọng, không có tương lai, đó là một hành động vô nghĩa”.

"Thay vì đạt được mọi thứ một cách riêng lẻ, sẽ có nhiều việc phải hoàn thành cùng nhau."

"Hiện tại, chúng ta đã tập hợp lại."

"Chắc chắn phải có rất nhiều việc phải làm."

“Chúng ta có thể tiêu diệt được những con quái vật ẩn nấp ở những nơi chưa có bàn tay con người chạm tới.”

“Giống như Black Order đã làm, chúng ta có thể đạt được những điều mà Tân Đế Quốc không thể đạt được từ trong bóng tối.”

“Tuy nhiên, trong hầu hết các tình huống, chúng ta sẽ trở thành người ngoài cuộc nếu nhiệm vụ đó không cần thiết đối với mọi người.”

“Ở thế hệ chúng ta, khả năng cao là chúng ta sẽ chỉ thành lập liên minh này và truyền lại công việc của mình cho thế hệ tiếp theo.”

“Sẽ tốt nhất nếu chúng ta không làm gì cả.”

"Nhưng để đề phòng, ở đâu đó, vào một lúc nào đó."

“Chúng ta có thể cần thiết nên tôi đã tập hợp mọi người.”

“Đó là tất cả.”

“Tôi không muốn nghe liệu điều này có đúng hay không.”

"Đây là điều tốt nhất tôi có thể làm."

"Giống như cậu đã cố gắng hết sức, đó là tất cả những gì chúng tôi có thể làm."

Những cá nhân mạnh mẽ sẽ mạnh mẽ hơn khi đoàn kết lại với nhau.

Đó là lý do tại sao dù không có mục đích cụ thể cho sức mạnh của họ nhưng thật lãng phí nếu họ sống rải rác và tách biệt.

Anna tập hợp họ lại.

Black Order đã biến mất.

Nhưng một Black Order mới đã được tạo ra.

Các hiệp sĩ và pháp sư của Đế chế đã biến mất đã trở thành một liên minh bí mật cho Tân Đế Quốc.

Đúng hay sai, điều đó không quan trọng.

Giống như Bertus đã bỏ trốn.

Anna đã làm điều gì đó.

Bertus có thể bối rối, nhưng anh không tức giận.

Quyền lực của Hoàng đế đối với Shanapell và Quân đoàn Pháp sư Hoàng gia đã biến mất khi Đế chế tiêu tan.

Quyết định tụ tập quanh Anna là sự lựa chọn của họ.

Bây giờ Bertus chỉ tò mò thôi.

"Vậy cậu tới tìm tôi làm gì?"

Họ có lý do gì để tìm kiếm vị Hoàng đế bị phế truất đã chọn cuộc sống chạy trốn?

Họ muốn gì từ một người đã từ bỏ tất cả?

Bertus không thể đọc được vẻ mặt của Anna, nhưng anh biết cô sẽ nói gì.

"Chúng tôi thiếu tính hợp pháp."

"...Tính hợp pháp?"

"Ừm, hợp pháp."

Anna bình tĩnh nói.

"Hầu hết những người sống rải rác vẫn đi theo cậu. Họ tin rằng việc sống lạng lẽ dưới Tân Đế Quốc theo ý muốn của cậu là một hành động trung thành với một đất nước không tồn tại."

"Một số người trong số họ đã quyết định tham gia cùng chúng tôi, nhưng nhiều người khác đã từ chối ý tưởng thành lập một tổ chức vì tin rằng điều đó đi ngược lại ý muốn của cậu."

"Chúng tôi biết họ ở đâu, nhưng có một số lượng đáng kể những người không muốn tham gia cùng chúng tôi."

Đúng như anh mong đợi.

"Nếu tôi tham gia cùng cậu, cậu sẽ có thể tập hợp tất cả họ, phải không?"

“Đúng, và cô Turner cũng ở đây.”

Một liên minh mới được thành lập.

Nhưng Anna de Gerna thiếu tính hợp pháp và trình độ.

Có những người chia sẻ mục tiêu của họ, nhưng nhiều người từ chối tham gia vì tin rằng mệnh lệnh cuối cùng của Bertus là im lặng.

Hoàng đế đã biến mất của Đế chế.

Và các hiệp sĩ của Hoàng đế.

Nếu cả hai tham gia, họ có thể hấp thụ tất cả những người do dự trong việc gia nhập liên minh trong một lần.

Nếu Shanapell và Quân đoàn Pháp sư Hoàng gia được tập hợp lại thì đó sẽ là một lực lượng vô cùng to lớn.

Họ hẳn phải sở hữu một mức độ sức mạnh xứng đáng được gọi là liên minh, nhưng nếu Bertus tham gia, một người nào đó có cả tính hợp pháp và trình độ sẽ tham gia liên minh, giúp việc tập hợp những cá nhân phân tán trở nên dễ dàng.

Tập hợp những người trung thành của một quốc gia sụp đổ là nhiệm vụ của một pháp sư đơn thuần của quốc gia sụp đổ, nhưng Hoàng đế của quốc gia sụp đổ lại ở một cấp độ hoàn toàn khác.

"Và tôi không nghĩ mình phù hợp với công việc này. Louis cũng vậy."

Anna đã tạo ra một sức mạnh mới.

Nhưng cô không coi đó là của riêng mình.

"Tôi muốn không chỉ là sự hợp tác. Cũng không phải tôi cần cậu chỉ vì vẻ bề ngoài."

"..."

"Làm ơn hãy đảm nhận tất cả những điều này."

Nghe những lời đó, Bertus nhìn chăm chăm vào Anna với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Cậu muốn tôi trở thành... thủ lĩnh của tổ chức tuyên thệ này?"

"Đúng. Chúng tôi tin tưởng vào phán đoán của cậu."

"..."

"Rất nhiều điều đã xảy ra sai sót, nhưng tôi nghĩ cậu đã cố gắng hết sức theo cách riêng của mình. Và thực tế rằng đó không phải là lựa chọn tồi tệ nhất đã được thế giới chứng minh như hiện tại."

"..."

"Dẫn dắt chúng tôi."

Anna không có ý định thành lập một tổ chức tuyên thệ chỉ để tự mình sử dụng nó.

Cô đã thành lập tổ chức để cống hiến nó cho Hoàng đế của quốc gia đã sụp đổ.

Vì nó có thể cần thiết vào một ngày nào đó.

Cô đã tập hợp những người quá giá trị để bị chôn sống và tìm thấy một người có thể làm được nhiều việc hơn là chỉ sống sót.

Vai trò dự định của Anna kết thúc ở đó.

Tập hợp những người rải rác.

Cô đến để giao phó phần còn lại của vấn đề cho Bertus.

Và cô dự định vẫn là một trong những thành viên của tổ chức tuyên thệ.

Bertus, lặng lẽ và vô tình, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Turner.

Dù là vì lạnh hay vì sợ hãi, nước da của cô đều tái nhợt.

"..."

Với vẻ mặt khó chịu, Turner thận trọng và nhẹ nhàng nắm chặt các đầu ngón tay của Bertus.

Không có cuộc trò chuyện nào được trao đổi.

Chỉ là sự run rẩy ở đầu ngón tay của cô đã nói lên nhiều điều.

Vẻ mặt tuyệt vọng của cô cũng nói lên rất nhiều điều.

Nhìn thấy biểu tình của Turner, Bertus nhàn nhạt mỉm cười.

"Anna... Tôi không có ý định đổ lỗi cho cậu. Tôi không có quyền làm như vậy."

"..."

"Cậu đã đáp ứng yêu cầu cuối cùng của tôi. Tôi rất biết ơn cậu vì điều đó."

Trong khoảnh khắc cuối cùng.

Giết một người bạn.

Bertus đã đưa ra một yêu cầu tàn nhẫn và Anna đã chấp nhận nó.

Đó không phải là một cuộc trao đổi.

Bertus không có gì để cung cấp.

"Nhưng vấn đề là, chỉ bỏ chạy thôi cũng đủ hèn nhất và đáng khinh rồi."

Turner đã lao vào đó với yêu cầu duy nhất của mình.

Yêu cầu đó là được sống.

Tìm kiếm danh dự cá nhân khi chết là một hành động hèn nhất.

Nhưng tại sao anh lại không thể đưa ra lựa chọn thực sự hèn nhất và đáng khinh này?

Cuộc đời của kẻ chạy trốn bắt đầu vì anh không thể rũ bỏ những lời nói đó.

Nhưng sự lựa chọn đó không hề bị ép buộc.

Cuối cùng, Bertus đã tự mình chọn nó.

Bản thân anh đã trở thành một kẻ hèn nhất.

“Tôi đã bỏ rơi mọi thứ và chạy trốn, nên tôi không thể đội chiếc vương miện khác mà cậu đã tạo ra.”

"Bỏ qua sự hèn nhát và hèn hạ..."

"Nó chỉ là chuyện nhỏ thôi."

"Kể từ lúc tôi vứt bỏ mọi trách nhiệm và bỏ trốn, tôi không có quyền gì cả."

"Mặc kệ trên đời này có ai đến cho tôi bất kỳ quyền lợi hay quyền lực nào, tôi cũng không có ý định chấp nhận, cũng không thể tiếp nhận."

"Khoảnh khắc tôi bỏ lại mọi thứ phía sau, mọi chuyện đã kết thúc rồi."

Anh đã rũ bỏ trách nhiệm của mình.

Và anh đã chọn cuộc sống của một kẻ chạy trốn.

Vì vậy, trong cuộc đời anh, không thể có quyền được nữa.

Điều đó công bằng.

Đó là kết luận của Bertus khi chọn bỏ chạy.

"Vì vậy, tôi không có trách nhiệm, không có quyền lợi và không có ý định tìm kiếm bất kỳ danh dự nào kể từ bây giờ."

"Chỉ cần sống sót."

"Ngoài việc đó ra, tôi không có ý định làm gì khác cả."

Bertus nắm chặt lấy bàn tay của Turner mà cô đang nhẹ nhàng nắm lấy.

Turner giật mình trước cái nắm tay mạnh mẽ của Bertus, nao núng.

"Tôi xin lỗi, Anna."

"Tôi không có ý định phán xét nó đúng hay sai và tôi không muốn bất kỳ quyền lợi hay trách nhiệm nào liên quan đến nó."

"Nó không liên quan đến ý muốn của tôi; cậu đã tạo ra nó."

"Vậy chủ nhân hợp pháp của nó phải là cậu chứ không phải tôi."

Không rõ đó là lời chỉ trích rằng người ta không nên truyền thứ gì đó do chính tay mình làm ra cho người khác hay ngay cả việc cô làm cũng phải là thành quả của chính cô, và do đó, vinh quang và trách nhiệm phải thuộc về cô ấy.

Đơn giản là Bertus không có ý định đội chiếc vương miện được trao cho mình.

Vì cô ấy đã làm ra chiếc vương miện không tồn tại nên cô ấy nên đội nó.

Nghe lời nhận xét đó, cả Anna và Louis đều im lặng.

"Tôi đã nghĩ cậu sẽ nói thế."

Không chỉ trích cũng không công kích, Anna dường như đã biết trước kết quả của cuộc trò chuyện này nên cô chỉ gật đầu.

"Nhưng cậu có hài lòng với điều này không?"

Anna chỉ vào ngôi làng yên tĩnh phủ đầy tuyết và hỏi đây có phải là nơi trú ẩn của anh không.

"Đã quá đủ rồi."

Bertus trả lời ngắn gọn.

"Chúng ta quay lại thôi, Louis."

"...Vâng."

Louis Ancton cúi đầu trước Bertus và Turner.

Anna quay đi không nói một lời.

Đó là sự kết thúc của cuộc hội ngộ.

Anna De Gerna trở thành lãnh đạo của tổ chức mới.

Có thể kế hoạch của Anna là thành lập tổ chức và giao quyền lãnh đạo cho Bertus.

Nhưng Bertus không chấp nhận điều đó.

Anna lẽ ra đã nhận ra rằng việc ép buộc một Bertus không sẵn lòng là điều vô nghĩa.

Vì vậy, cô đã lặng lẽ rời đi.

Từ đó trở đi, Anna phải cân nhắc xem phải làm gì với tổ chức mới.

Làm thế nào để lãnh đạo họ và theo cách nào.

Bằng cách nào đó quản lý và giải quyết những bất đồng, xung đột nội bộ.

Cô phải dẫn dắt họ bằng cách này hay cách khác.

Những vị khách đến thăm làng không có lý do tiếp khách đã lặng lẽ ra đi.

Mặc dù không có sự náo động nào nhưng vẻ mặt của Bertus và Turner vẫn đanh lại.

Anna và Louis đã rời đi.

Nhưng ai đó đã phát hiện ra nơi ở của họ.

Vì vậy, việc người khác cũng phát hiện ra là điều khó tránh khỏi. Không biết các thành viên khác sẽ nói gì với Anna và Louis, những người đã quay lại với kết quả này.

Hai người lúc này đã lặng lẽ rời đi, nhưng có thể họ sẽ quay lại sau.

Và không có gì đảm bảo rằng họ sẽ cố gắng thuyết phục bằng lời nói như bây giờ.

"Chúng ta nên đi."

"...Ừm, có lẽ thế."

Trước lời nói của Bertus, Turner gật đầu buồn bã.

Họ phải rời đi để không làm hại ngôi làng.

Không có nơi nào mà kẻ chạy trốn có thể ở lại mãi mãi.

Họ chỉ có thể ở lại một lúc, không thể ổn định được.

Cuối cùng, nơi xa xôi này cũng nằm trong tầm tay của ai đó.

Thế là họ lại phải đi đến một nơi xa xôi mà không biết mình sẽ đi về đâu.

Điều may mắn duy nhất là những vị khách đến hôm nay không có thái độ thù địch.

Vì lòng tốt mà ngôi làng đã dành cho họ cho đến nay, cách duy nhất để trả ơn là biến mất nhanh chóng và lặng lẽ nhất có thể, đảm bảo không gây tổn hại gì cho họ.

Trên đường trở về từ vùng ngoại ô của làng.

Ở phía xa phủ đầy tuyết, một cái bóng to lớn đang đợi Turner và Bertus.

“...Thủ lĩnh.”

Trưởng làng, người đã hứa sẽ giúp đỡ họ nhiều nhất có thể, đang đợi họ.

“VẬY, vị khách đó là ai?”

Như mọi khi, người đứng đầu hỏi với một nụ cười ranh mãnh.

“Một người bạn cũ...” Bertus trả lời.

"Một người bạn hả? Tốt lắm."

Trưởng làng cười trong lòng.

Tiếng cười sảng khoái của trưởng làng vang vọng yếu ớt khắp ngôi làng phủ đầy tuyết, và có thể nghe thấy tiếng ồn ào của đám đông náo nhiệt trong bữa tiệc đang diễn ra ở một hội trường xa xa.

Ngả người ra sau, trưởng làng nói nhỏ từ một nơi nhìn ra ngôi làng.

“Có chuyện gì không?”

Bertus không nói nên lời trước câu hỏi bất ngờ của trưởng làng.

Trong khoảng thời gian đáng kể họ ở bên nhau, cả trưởng làng và bất kỳ ai khác trong làng đều chưa từng hỏi câu hỏi như vậy.

“...Tôi không thể nói là không có.”

"Vâng, tôi nghĩ vậy."

Làm sao một người phải du hành ra ngoài nền văn minh này lại không có câu chuyện?

Chưa hết, dù đã đi xa đến mức này, vẫn có một vị khách đang tìm kiếm anh. Làm thế nào có thể không có một câu chuyện?

Người đứng đầu đặt tay lên vai Bertus.

Cánh tay to lớn của trưởng làng đặt lên vai anh, trong khi Turner nhìn cảnh tượng này với vẻ mặt có chút lo lắng.

"Vì thế."

"...?"

“Làng này cũng không có chuyện à?”

Đối với những người đã trốn thoát khỏi nền văn minh, chắc chắn phải có một câu chuyện.

Không thể nào một ngôi làng ở nơi xa xôi của thế giới, ở rìa trái đất lại không có câu chuyện.

"Cũng như anh đã không hỏi, chúng tôi cũng vậy."

Bertus và Turner biết ngôi làng này rất xa lạ nhưng họ chưa bao giờ hỏi.

Dân làng cũng không hỏi họ.

"Chúng tôi không biết anh là ai."

"..."

“Nhưng anh thấy đấy.”

Trong khi giữ vai Bertus, trưởng làng chỉ vào ngôi làng.

"Không cần thiết phải biết chính xác ai là người hàng xóm của họ."

Bertus và Turner không biết ngôi làng này ra sao.

Nhưng để báo đáp lòng tốt và thiện chí của dân làng, họ đã có ý định rời làng để không gây ra tổn hại gì.

Đó là vì cả hai coi họ là hàng xóm của mình.

Dù không quen biết nhưng họ đã trở thành hàng xóm.

Có một câu chuyện.

Không cần thiết phải biết và hiểu câu chuyện của nhau mới có thể chấp nhận được.

Ngay từ lúc Turner đã công Bertus ngất xỉu băng qua những ngọn núi phủ đầy tuyết và đến đây.

Dân làng đã chấp nhận Turner và Bertus là hàng xóm của họ mà không thắc mắc tại sao.

Họ hiểu sự tuyệt vọng của Turner, sự cấp bách của cô.

"Lý do ngôi làng này có thể tồn tại là vì chúng tôi biết rằng trời càng lạnh, chúng tôi càng phải gắn bó với nhau hơn để tồn tại."

Trong cái lạnh, con người phải sống gần nhau để tồn tại.

Đây là một cộng đồng như vậy.

"Cho dù ngôi làng này có nhỏ đến đâu, thức ăn khan hiếm đến đâu, thời tiết khắc nghiệt đến đâu..."

Trưởng làng mỉm cười.

"Chúng tôi không thể từ chối một chàng trai trẻ đẹp trai và một bà lão xinh đẹp có đôi mắt đẹp một cách đáng ngờ."

"...!"

-Hahahahaha!

Trưởng làng cười lớn, không chỉ Bertus mà cả khuôn mặt của Turner cũng tái nhợt.

Nơi này là nơi nào vậy?

Những người này là ai?

Ai là người đứng đầu?

Mặc dù họ không biết gì cả.

Đến cuối cùng.

Cũng như người đứng đầu chưa bao giờ hỏi bất cứ điều gì cho đến nay, Bertus cũng chưa bao giờ hỏi bất cứ điều gì.

Thủ lĩnh lên tiếng.

"Cho nên, anh không cần phải rời đi."

Bertus và Turner cảm thấy như thể những lời đó giống như lời hứa về sự bảo vệ của thần thánh.

"...Vâng, thưa Trưởng làng."

Và vì vậy, họ chỉ có thể trả lời như vậy.

Turner và Bertus trở về nhà.

Anna và Louis đã đến thăm.

Và họ nhận ra rằng nơi họ đang ở là một ngôi làng vô danh.

"Đây là nơi nào?"

Mặc dù cả hai đều tò mò từ trước đến nay nhưng giờ đây không gian bắt đầu có cảm giác bí ẩn, giống như một điều bí ẩn nào đó.

"Tôi không biết."

Trưởng làng không bảo họ đừng rời đi.

Ông ấy nói họ không cần phải rời đi.

Bằng cách nào đó, những lời nói không có sự đảm bảo nào của người đứng đầu đã trấn an cả Bertus và Turner rằng mọi chuyện sẽ ổn dù có chuyện gì xảy ra.

Người đứng đầu hứa sẽ tiếp tục che chở cho họ, giống như những gì ông đã làm cho đến nay.

Một cơ hội đã đến và Bertus đã từ chối nó.

Điều đó đúng hay sai sẽ không bao giờ được biết.

Họ đã chọn cuộc sống của một kẻ chạy trốn và đã được ai đó hứa bảo vệ.

Vì vậy, ở một ngôi làng vô danh nào đó trên vùng đất rộng lớn đầy tuyết này,

Cuộc sống ở đây sẽ là những gì còn lại đối với Bertus và Turner.

“Ông ấy... biết em là ai à?”

“Anh không chắc.”

Trưởng làng từ lâu đã biết Turner lớn tuổi hơn vẻ ngoài của cô rất nhiều.

Những người dân làng khác cũng biết à?

Nếu dân làng vẫn chơi đùa mà biết được chuyện này suốt thời gian qua thì đó sẽ là một trò đùa thực sự khủng khiếp.

Turner nghiêng răng, cảm thấy vừa bối rối vừa có lỗi.

Họ quyết định ở lại ngôi làng này.

Thành thật mà nói, họ không thể nói rằng họ không bị ảnh hưởng.

Có cơ hội nào khác không?

Một cơ hội bất ngờ.

Chỉ cần tưởng tượng việc ngồi ở một nơi do ai đó tạo ra, họ có thể lên kế hoạch cho những việc họ có thể làm trong nhiều thập kỷ.

Vì họ có thể nghĩ ra bất cứ điều gì miễn là họ vẫn còn việc phải làm.

Nhưng.

Tất cả những tưởng tượng đó sụp đổ ngay lập tức.

Những ngón tay run rẩy của Turner, đầy lo lắng.

Khoảnh khắc cô vừa chạm vào tay anh, mọi thứ đều biến mất.

Một ý chí tuyệt vọng nào đó, yêu cầu đừng làm như vậy, đã được truyền tải qua cơn run rẩy duy nhất đó.

Nơi đó không còn là chỗ của anh nữa.

Nó không còn có thể là của anh ấy nữa.

Tất cả những tưởng tượng về nó đều biến mất hoàn toàn.

Anh đã bỏ rơi mọi thứ và ra đi.

Nhưng, vẫn còn đó những điều còn đọng lại.

Có một nơi tôn nghiêm nào đó ở nơi anh đã đến sau khi chạy trốn.

Và anh ấy đã không đến đó một mình.

Không có lý do gì để mơ mộng hay mơ mộng về điều gì đó mới mẻ.

Anh đã chọn cuộc sống của một kẻ chạy trốn và có ai đó luôn ở bên anh trên suốt chặng đường.

Vì vậy, thay vì đội vương miện mới, người ấy nên trân trọng những gì còn lại.

Dành thời gian cho những người còn lại và thời gian còn lại là đủ.

Như anh đã nói với Anna.

Chẳng phải anh đã trả lời rằng thế là quá đủ khi cô hỏi anh có hài lòng với điều này không?

Quá đủ.

Một vị Hoàng đế đã mất tất cả.

Người ở bên cạnh Hoàng đế đã trở thành hư vô.

Cùng với một người quá hào phóng.

Ở một nơi quá hào phóng.

Dưới sự bảo vệ của một số sinh vật quá hào phóng.

Làm sao anh có thể không cảm thấy một cảm giác dư thừa vượt quá sự hài lòng?

Cảm thấy tội lỗi vì được cho phép quá mức như vậy.

Không cần thiết phải làm tổn thương thế giới thêm nữa bằng cách mơ ước điều gì đó hơn nữa.

“Turner.”

“...Vâng?”

Khi Bertus đến gần, đôi mắt Turner đầy bối rối.

Bởi vì đó là ánh mắt cô chưa từng thấy bao giờ.

"Chúng ta..."

"..."

Chỉ từ cách tiếp cận do dự đó thôi, cô đã hiểu được mọi chuyện.

Những gì anh đang cố gắng làm.

Những gì anh muốn.

Có cảm giác như họ đã biết.

"Aa, không thể nào... Làm sao, sao em dám..."

"...Tại sao lại không?"

"Chà... anh, so với một người như em... trẻ hơn rất nhiều... và với một người như vậy..."

Khi mặt Turner tái nhợt và cô lắp bắp, Bertus cau mày.

"...Điều đó có ý nghĩa sao?"

"...Xin lỗi?"

"Nếu định sống ở đây đến hết đời thì dù sao chúng ta cũng phải giả vờ là một cặp vợ chồng."

"Aa."

Đó không phải là tình huống mà cô có thể tranh luận rằng không phải như vậy.

“Tại ngôi làng nhỏ này, ý em là chúng ta nên ngoại tình phải không?”

"Không, không phải thế... ý em là..."

Bertus lặng lẽ ngồi xuống trước mặt Turner.

“Chúng ta được yêu cầu phải sống, phải không?”

“...Vâng.”

Họ đã chấp nhận yêu cầu đó.

Và thế là họ đã đi xa đến mức này.

“Vậy anh có thể nhờ em một việc nữa được không?”

“V-Vâng...?”

“Anh chán nghe em nói những điều như vậy rồi.”

Khi nào họ sẽ làm điều đó?

Khi nào nó sẽ xảy ra?

Thông điệp đã đủ rõ ràng chỉ bằng cách hỏi những câu hỏi đó.

“...Nó không phải là không thể, em biết đấy.”

Họ đã trải qua nhiều năm bên nhau.

Tất nhiên, Bertus biết rằng Turner khỏe mạnh về nhiều mặt.

“N-Nhưng! Đó... việc đó... k-không... không thể được, n-nhưng... em đã nhìn thấy anh từ khi anh còn bé! Làm sao em có thể...?”

“Anh không quan tâm tới chuyện đó nữa.”

"U-uh... Anh không thể... anh không thể làm điều này... làm ơn..."

Turner sắp khóc.

Cô không thể đẩy anh ra, cũng không thể đá anh ra.

Cô mới bắt đầu nghẹn ngào với khuôn mặt tái nhợt.

Nếu cô đẩy anh ra.

Vì không chịu rời làng nên họ sẽ phải giả làm vợ chồng giả suốt đời, và cô cũng không thể ép anh sống độc thân.

Họ nói họ yêu nhau.

Tình yêu của họ mãnh liệt đến mức những lời nói đó đối với cả hai đều không cần thiết.

Không có lý do gì để không làm điều đó.

Cho đến giờ họ chỉ giả vờ vì Turner muốn giữ lương tâm nguyên vẹn, và Bertus tôn trọng điều đó.

Nhưng bây giờ, Bertus không còn muốn tôn trọng Turner nữa.

Vì vậy, sự thật, đó là kết thúc của câu chuyện.

"Không biết, tạm thời cứ ở yên đó đi."

"N-Nhưng... chuyện đó... chuyện đó...!"

Sau đó, giống như những gì cô vừa hét lên với khuôn mặt đỏ bừng ở sảnh tiệc.

Hằng ngày.

Với số lượng lớn.

Đó là một mớ hỗn độn không lồ.

<Trans Note>

Một Happy Ending cho cả Cựu Hoàng Đế và Cựu Thanh Kiếm của Hoàng Đế.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

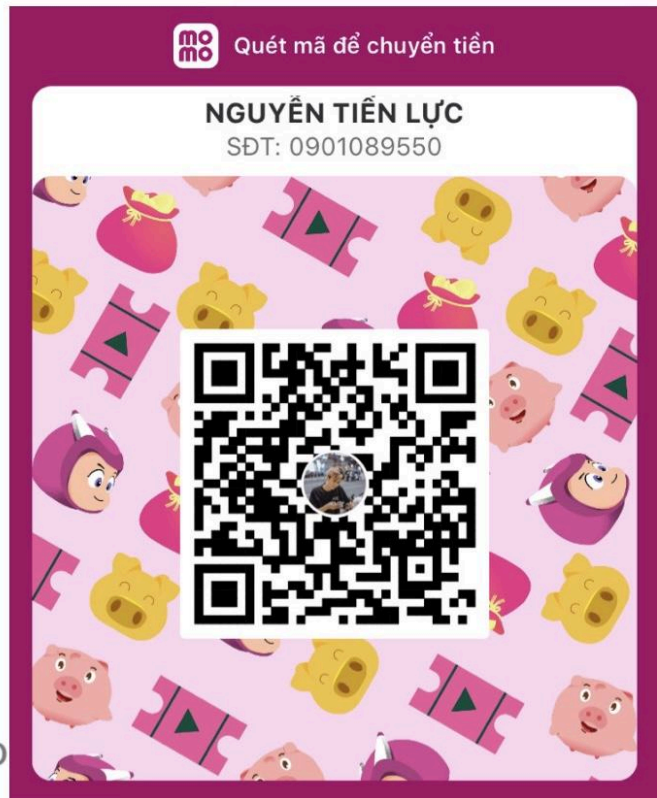
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading